

Brangūs broliai ir seserys,
Sveikinu Jus sulaukus Šventųjų Velykų!

Bažnyčia kasmet iškilmingai švenčia Kristaus Prisikėlimą, kuris atveria mums vartus į gyvenimą. Šįkart Velykų slėpinį apmąstome mums ypatingais metais – švenčiant Panevėžio vyskupijos įsteigimo šimtmetį. Tai malonės metai, kurie tebūna paženklinėti dėkingumu, savimone ir viltimi. Jubiliejaus *moto* skelbia: *Augti tikėjime, gyventi Kristuje!*

Čia norisi priminti apaštalo Pauliaus mintį, kuri fokusuojasi į krikščionybės esmę: *“Jei Kristus nebuvo prikeltas, tai tuščias mūsų skelbimas ir tuščias jūsų tikėjimas”* (1Kor 15, 14). Tad *augti tikėjime* – tai semtis gyvasties iš skelbiamo Kristaus Prisikėlimo, nes antraip viskas būtų tuščios pastangos ir iliuzija. O Šv. Velykos mums kalba ne apie tuščias pastangas, bet apie tuščią kapą – žmogaus išvadavimą! Tad kaip nuostabu, kad Jėzaus istorija nesibaigia Getsemanės sode, bet mus veda į kitą sodą, kuriame yra nuritinamas kapo akmuo, kuriame nukrenta įkapės, kuriame *mylimasis mokinys pamatė ir įtikėjo!* Regis yra sunku užčiuopti tą susitikimą, tą momentą kuomet kritusi tikėjimo sėkla ima dygti ir augti, bet esu tikras, kad kiekvienas patyrė tą mistinį susitikimą, kuris augina tikėjimą.

Gal būt verta atkreipti dėmesį į detales tos aplinkos, kurioje nuskamba Velykų žinia. Šv. Jonas aprašydamas Didžiąją savaitę mini sodą, kur Jėzus yra įduodamas į ginkluotų vyrų rankas, kad būtų įvykdytas menamas teisingumas, ir mini sodą, kur Jėzaus kūnas yra įduodamas į Juozapo iš Arimatėjos rankas, kad būtų pagerbtas mirusysis.

Sodas yra *gamtos arba prigimties* ir *kultūros arba žmogaus veiklos* simbolis. Jis vienu metu išreiškia ir tai, kas susilieja ir tai, kas atsiskiria, harmoniją ir proporciją. Sodas gimsta dėka žmogaus rankų prisilietimo prie dar nepalietos žemės. Tai prisilietimas, kuris rūpestingai sutvarko ir sodindamas, ir išraudamas tiek, kiek reikia, jog viskas taptų vientisa ir gražia visuma, teikiančia autoriui džiaugsmą. Sodas visuomet yra kažkas labai skirtingo nuo natūralios gamtos ir visiškai skirtingo nuo industrinio miesto. Sodas aprėpia gerai apgalvotą bendrą Kūrėjo ir kūrinio darbą. Ir Velykų dieną pasineriame į šią iškalbingą sodo simboliką, tą paradoksalią kovos lauką, kur įvyksta gyvybės ir mirties dvikova (plg. *Velykų Sekvencija*). Čia nutinka tas naujas Kūrėjo ir kūrinio susitikimas.

Gyventi Kristuje – tai būti Kristaus mokiniais, kurie kovoja su nuodėme, su yda, su neapykanta ir abejingumu. Kovoti su tuo, kas sugriovė rojaus sodo harmoniją, kuria Kūrėjas gėrėjosi sakydamas, kad tai buvo *gera*. Apaštalas Paulius primena krikščionims: “*Juk Kristuje kūniškai gyvena visa dievystės pilnatvė*“ (Kol 2, 9), todėl tik gyvenimas Kristuje, žmogų veda prie tos pilnatvės, kurios jis ilgisi nuo pat žmonijos ištakų.

Regis, kad pasaulyje tikrai netrūksta kovų ir noro nugalėti, tačiau tai labiau primena Getsemanės sodą su ginkluotais vyrais, kurie siekia menamo teisingumo. Tačiau vis labiau yra pasigendama tikros Kristaus mokinių kovos, kuri yra įmanoma tik autentiškai gyvenant Kristuje. Tas autentiškumas yra neatsiejamas nuo paprastumo, kuriam pirmasis Panevėžio vyskupas Kazimieras Paltarokas skyrė didžiulį dėmesį – tai Katekizmas, kuris leido ištisoms kartoms pažinti Prisikėlimo slėpinį ir šventieji Sakramentai, kurie dėka kunigų yra prieinami visoje vyskupijoje.

Mieli broliai ir seserys, kad ir toliau *Augtume tikėjime ir gyventume Kristuje*, šiais Jubiliejiniais metais kviečiu Jus iš naujo atrasti *Bažnyčios mokymą ir Bažnyčios sakramentus*, kurie niekad nesiekia užgniaužti ar užslopinti žmogaus, bet priešingai – tikėjimas praturtina žmogų, pripildo gyvenimą ir teikia vilties laikinuose sunkumuose.

Mūsų vyskupijos 100-mečio Jubiliejinuose metuose išlikime Dieviškojo Mokytojo mokiniais, gebančiais tvirtai laikytis nenykstančių dalykų! Te prisikėlęs Kristus patraukia prie savęs visus ieškančius vilties ir pasitikėjimo. Su Prisikėlusiuoju išliksime nenugalimi, tik su Juo – amžini!

A. D. 2026

Panevėžio vyskupas

Linas Vodopjanovas OFM